

Тепло наших сердець

В час, коли біда ходить українською землею, складно не піддаватися смутку. Але в Інни Мосейчук, старшого прийомоздавальника вантажу та багажу Управління залізничного транспорту ПрАТ «КАМЕТ-СТАЛЬ» і одночасно очільниці цехової організації ПМГУ цього підрозділу, є рецепт боротьби з печаллю. Він простий: роби добрі справи, вкладаючи в них тепло свого серця, і воно, як сонячне світло, віджене від душі пільму.

Цей секрет молода жінка відкрила ще задовго до великої війни – беручи активну участь у профспілковій роботі. Вона розповідає:

– Я прийшла на підприємство в 2012 році – за порадою мами. Робота дуже сподобалася, колектив також. На коксохімічному виробництві працюють привітні й добрі люди, завжди готові підтримати один одного у важкий момент. Поки я в усьому розбиралася, адаптувалася, вони багато разів мені допомагали. Тож і мені захотілося чимось їм віддячити.

Спосіб знайшовся швидко. До лав Профспілки я вступила одразу ж після працевлаштування, потім почала дізнаватися про її діяльність більше і зрозуміла: тому, хто хоче змінювати на краще життя колективу, прямий шлях у профспілкові активісти.

Спочатку мені давали нескладні доручення, потім відповідальність поступово зростала. У 2019 році колеги вперше обрали мене головою цехового комітету. На той час я вже знала, які цілі ставитиму перед собою на цьому посту. Найперша з них – відстоювання справедливості. Не люблю, коли ущемляють права співробітників, одразу починаю шукати шляхи протидії таким зазіханням. Приємно, що наш профком ПМГУ розділяє мою позицію.

Не знаю, як на інших підприємствах, скажу тільки про нашу первинку. До нас ідуть з найрізноманітнішими питаннями: щодо організації перевезень на роботу й з роботи, щодо різного роду конфліктних ситуацій з приводу нарахування заробітної плати і премій, оформлення відпусток, пенсій, щодо забезпечення спецодягом, щодо виділення фінансової допомоги тим, хто потрапив у скруту... Останнім часом нерідко маємо справу з проблемою надання відпусток чоловікам призовного віку (замість того, щоб забезпечити працівникам їхнє право на відпочинок, їх відправляють до військкомату).

Беремо на себе цілий блок завдань з підтримки мобілізованих колег. Зокрема, закуповували для них амуніцію і обладнання, видавали каски і бронежилети, здійснювали фінансові виплати. Опікуємося переселенцями, що працевлаштовуються на підприємство, – намагаємось допомагати їм як матеріально, так і психологічно. Часом може стати легше просто від того, що до тебе ставляться з теплом та щирістю.

Також мене радує, що, попри всі труднощі, наша профорганізація не забуває про атмосферу в колективі, додає спілчанам позитивних емоцій, організовуючи подорожі вихідного дня для співробітників та членів їхніх родин, екскурсії для дітей.

Авжеж, дуже хочеться вірити, що війна скоро закінчиться. Це моє головне побажання всім українцям: щоб війна скінчилася, щоб наші «недобрати» залишили нас у спокої. Але висновки з того, що переживаємо зараз, ми мусимо зробити. Маємо усвідомити: дуже важливо і після перемоги залишатися згуртованими і допомагати один одному. Тільки так ми зможемо впоратися з наслідками ворожої навали і відбудувати наші підприємства, наші міста, нашу Україну – найкращу країну в світі!

